

Kære Munin medlem

Kontingentopkrævninger for 2012 blev sendt ud til dig ultimo januar.

AFS Interkultur skiftede i efteråret 2011 formand

Amalie Ferdinand, 30 år, Guatemala '98 afløste Bjarke Rix Rasmussen.

- Udvekslingsstudent i Guatemala i 1997/98
- Været værtssøster et par gange
- Været aktiv i Guldborgsund lokalforening fra 1998-2000
- Fra 1999 været leder/underviser/koordinator på diverse nationale arrangementer for udvekslingsstudenter, der kommer til Danmark
- Siden 2001 været med i den nationale placeringsgruppe og det nationale værteudvalg, som jeg var koordinator for fra sommer 2005 til sommer 2007
- I AFS Interkulturs bestyrelse siden 2008, næstformand 2009-2011
- 2011 formand

Amalie Ferdinand

Projekt Arkiv

Arkivudvalget arbejder fortsat med at få styr på AFS' historie i Danmark. Der er ikke rapport fra udvalget i denne omgang, men Munins fotograf var forbi under det seneste møde, hvor også udvalgets assistent Gorm Friling var til stede.

Helle Skjærbæk, Gorm Friling, Inge Birkhom, Aase Klausen

Generalforsamlingen 2012 finder sted lørdag den 6.oktober 2012. Munin har samtidig 10 års jubilæum. Dagen vil indeholde workshops, internationale talere, festmiddag og festligt AFS samvær. Reserver dagen allerede nu. Flere oplysninger følger.

Jeg ved mere om mig selv

Rejsebrev fra Sabine Nielsen '12, New Zealand

2011 er gået utroligt stærkt for mig! Jeg kan næsten ikke tro, at det nu er omkring 10 måneder siden, at jeg forlod lille kolde Danmark, for at tage på udvekslings ophold i smukke New Zealand. Nu nærmer julen sig og jeg må indse at jeg snart skal hjem igen. Mit udvekslings ophold i New Zealand har været utroligt spændene og helt anderledes for mig.

I begyndelsen da alt var nyt sørgede jeg for at tage mig god tid til at tilpasse mig til de nye omgivelser.

Jeg ror i kajak juledag

Min familie var super flinke til at hjælpe mig godt på vej med alle de nye små ting som; **hvilken** bus jeg skulle tage til skole, **hvor** jeg kunne finde ting i huset, **hvordan** jeg bedst muligt kom rundt omkring, **hvad** der var bedst at medbringe, **hvem** jeg kunne kontakte hvis jeg farede vild osv.

I skolen var den internationale afdeling også meget hjælpsomme med at hjælpe mig i gang med; **hvilke** bøger jeg skulle låne på skolens bibliotek, **hvor** mine nye klasse lokaler var, **hvordan** jeg fandt rundt på skolen, **hvad** jeg havde brug for i hvilke fag, **hvem** jeg kunne spørge om rådgivning osv.

Jeg var heldig fordi jeg hurtigt fik nogle søde veninder som også var villige til at hjælpe mig godt på vej med f.eks.; **hvilke** butikker der var gode for shopping, **hvorhenne** de gode caféer var, **hvordan** jeg kunne melde mig til sportshold, **hvad** der var in, **hvem** jeg kunne stole på osv.

Ja, alt dette virker forvirrende, men det var det også. I de første uger var jeg meget træt, forvirrede, og jeg brugte en hel del tid på at sætte mig ind i mine nye dagligdags rutiner. Jeg er utroligt glad for at jeg havde så mange omkring mig til at hjælpe.

Min første AFS camp var kun en uge efter at jeg landede. Jeg var ikke engang kommet over mit jet – lag, da jeg pludselig fejrede min 17 års fødselsdag med omkring 40 andre vidunderlige udvekslings studerende og frivillige fra AFS. For mig kunne det ikke have givet et bedre første indtryk af AFS New Zealand. Det var en smuk solskins dag i marts og jeg havde bikini på for allerførste gang på min fødselsdag. Vi rutsjede på udendørs vandruksjebane og spiste masser af god mad og fødselsdagsskage som min værtsfamilie havde sørget for. Derudover blev der sunget fødselsdagssange på omkring 15 forskellige sprog til mig. Det var bare helt utroligt!

Siden hen har jeg skiftet familie. Min værtsmor har nyresvigt og det vidste jeg godt allerede da jeg kom, så i løbet af de 6 måneder jeg boede der var det blevet værre og vi indså at det var bedst at skifte familie for både min skyld og min families. Så jeg flyttede ind ved min support koordinator og boede der en måneds tid før jeg fik en ny familie. Da jeg endelig flyttede til min nye familie var jeg meget taknemmelig for alt hvad de gjorde for mig. Fordi jeg ikke havde

Mig og min familie juledag (jeg er pigen med solbriller på og blond hår i anden række)

været så meget rundt i NZ, tog de mig til så mange steder at det er svært at tælle; vandreture, aktive vulkaner, termisk mudder spa, hvide og sorte strande, hovedstaden (Wellington), store skove osv.

Selv om jeg kun har boet ved min nuværende familie for 3 måneder føler jeg mig meget hjemme. De er helt fantastiske!

Der er så meget at fortælle om at det er svært at vælge. Hvis jeg har lavet grammatiske fejl, så er det fordi jeg næsten helt har glemt mit dansk

Alt jeg kan sige er at et udvekslingsophold er det hele værd; hjemveen, forvirringen, kultur chokket, sproget, de nye rutiner osv. Jeg vil forlade New

Zealand med en positiv følelse der er svært at beskrive, den er fantastisk! Jeg ved mere om mig selv, jeg har lært at acceptere andre og indrette mig til nye omgivelser. Intet kan slå AFS!!!

Vi øvede et par gange før vi tog af sted

Rejsebrev fra Natalia Johannesen '12, Missouri, USA

Jeg har taget muligheden til at komme til USA i et helt år for at opleve den Amerikanske kultur, lære sproget så jeg kan tage engelsk A i gymnasiet i Danmark, og for at lære at håndtere situationer ved at se på sagen fra flere sider.

Mine søskende og jeg (brun bluse)

Jeg er kommet i familie i Missouri hvor jeg passer perfekt ind, jeg har en mor, en far og fire søskende, men kun en som bor hjemme. Vi bruger meget tid sammen, vi tager ud for at se byen, jeg hjælper min værts far når han laver slik og han hjælper mig med lektier, min værts søster og jeg har de samme interesser og var på skolens tennis hold, jeg og min værts mor kan godt lide at bruge tid sammen fx shoppe, eller male min anden værts søsters hus. Vi bruger også tid sammen alle sammen, når vi spiller brætspil, finder det perfekte græskar, rejser eller sætter juletræet op og pynter det.

I starten skulle jeg vænne mig til skolen, hjemmet og byen. Det var lidt overvældende for der skete noget nyt hver dag. Hver gang jeg vågnede op om morgenen var jeg spændt på at møde nye mennesker og høre engelsk hver dag. Nu er jeg kommet på plads og det er hverdag nu.

Jeg har oplevet rigtig meget i de fire måneder jeg har været her. Jeg går i [Liberty North High School](#) hvor jeg er senior dvs. at jeg færdiggør high school i 2012. Der går cirka 700 elever på skolen, jeg har de samme klasser hver dag hvilket er helt anderledes i forhold til i Danmark. Det er også helt mærkeligt, men sjovt at man selv skal gå til de forskellige klasser, og det ikke er lærerne. Niveauet er ikke så svært. Jeg har valgt fag som interesserer mig, og som jeg skal bruge på mit gymnasium. Jeg har også Study Hall så jeg kan lave mine lektier på skolen, og have mere tid til min værts familie. Lærerne er meget venlige og er villige til at hjælpe mig før eller efter skole, hvis jeg har problemer med en opgave. Men jeg klarer det rigtig godt i skolen, mine klassekammerater og lærere er meget interesseret i Danmark, jeg fremlagde en fremlæggelse om Danmark i psykologi, og de elskede det. Jeg prøver, at være en del af så meget jeg kan. Jeg var på tennis holdet, jeg er nu på soccer holdet, og er også i fransk klubben, jeg vil også gerne melde mig ind i danse klubben.

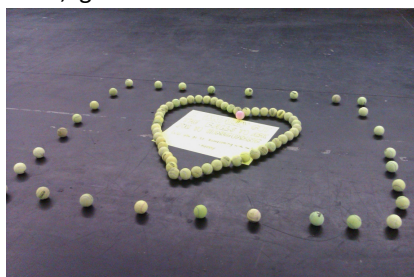

Natalia i blå bluse

Tennisholdet

Før jeg tog af sted fortalte AFS mig, at de unge de ret umodne, og det har jeg lagt mærke til er sandt. Jeg har nogle fælles veninder med min værts søster, de diskuterede hele tiden over lige gyldige ting, og blev jaloux meget hurtigt. Jeg syntes at det er meget mærkeligt, i stedet for at tale sammen over det, ignorerede de hinanden.

Drengene er meget åbne her, og er ikke bange for at have det sjovt og være fjollede. Lige før Homecoming spurgte en dreng om jeg ville være hans date, og han spurgte på en rigtig sød måde, som jeg ikke har oplevet i Danmark.

Jeg vil gerne opleve så meget som muligt, som jeg ikke kan i Danmark som Halloween. Jeg og mine bedste veninder fra tennisholdet vi tog ud til min venindes nabolag og raslede. Der gik mange småbørn med forældre, vi var de ældste som raslede, men det ville jeg ikke gå glip af. Jeg kom hjem med masser af slik, som jeg delte med familien.

En anden oplevelse jeg oplevede for nogle dage siden var caroling. Hvor man ved juletid banker på folks døre og synger julesange for kun at få et smil tilbage. Jeg havde kun set det på TV, så mine veninder og min værts søster besluttede os for at gøre det den 22. december.

Vi mødtes hos vores veninde, hvor der var sangene var valgt. Vi øvede et par gange før vi tog af sted, for der var nogle julesange som jeg ikke rigtig kendte. Vi tog endelig af sted, men vi kunne ikke holde masken, for den første familie vi sang for. Vi blev dog bedre og bedre. Folk så rigtig glade ud når de åbnede, og nogle filmede os synge og andre dansede. Vi sluttede først efter to timer.

Jeg er meget taknemlig for, at komme ind i en familie, hvor jeg passer så godt ind og jeg har nogle venner som jeg føler, jeg har kendt mere end fire måneder.

Jeg har oplevet så meget i dette halve år og jeg ved at det næste halvår også bliver fantastisk. Vi har mange planer, som at tage til Minnesota om to uger, hvor vi skal til [Mall of America](#) og se [The Lion King musical](#).

California, here I come!

Af Marie Thøstesen, AFSer

Når man er medlem af Munin, møder man alle de "gamle" AFSere, som fandt deres AFSidentitet gennem et ophold i USA. Min fremskredne alder til trods blev det så endelig også min tur! Gennem AFSnetværket fandt jeg en værtsfamilie og en kontaktfamilie i det nordlige Californien. Jeg begav mig ud i det uvisse, overbevist om, at det ville gå fint. Jeg var jo med AFS!!!

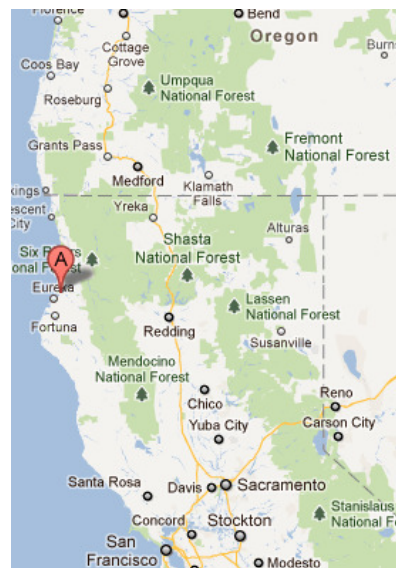
Og i gode hænder var jeg! Den amerikanske gæstefrihed foldede sig ud på alle måder.

Ankomsten til Arcata, halvanden times flyvning mod nord fra San Francisco, var jeg allerede dagen efter til det lokale marked på byens torv, hvor jeg omgående følte mig tilbage i 60'erne: alle hippierne er der endnu med deres batik, lædervarer, smykker, lange skørter og ikke mindst lugten af stoffer! Den positive side af det var den økologiske tankegang. Byen havde allerede i 70'erne etableret biologisk vandrensningsanlæg, der var solfangere overalt, ingen neonreklamer, ingen

Hippie markedet

kæmpe stormagasiner, et supermarked, der udelukkende handlede med økologiske varer, en butik, der solgte diverse udgaver af rent vand, farmers' markets fuldstændig fri for emballage, økologisk østersproduktion osv osv. 14 dage efter var der middelalderfestival med riddertournering og diverse middelalderboder. Folk havde klædt sig ud i "middelalderdøj" og stod i en kæmpe kø for at købe burgere! Lige ved siden af var der "health fare" med alt til sundhed og sygdom henhørende. Noget af en blanding.

Senere var jeg en times kørsel sydpå til høst- og æblemarked. Det var så pludselig cowboyland med countrymusik, hayride, store bøffer og dobbelt så store mennesker som i Arcata. Så var der også kulturnat i nabobyen Eurica. Her var kunstmiljøer, lokalt museum om indianere og nybyggere, restaurerede viktorianske huse, lækre cafeer osv osv. Det lokale amatørteater spillede musicalen *Into the Woods*, meget imponerende. Forståeligt, for de optrædende var studerende i sang og musik på det lokale Humboldt Universitet.

Vi kørte langt sydpå gennem de imponerende redwood skove til Santa Rosa, hvor det jødiske nytår blev fejret. Mens jeg lyttede til det smukke kor, tænkte jeg på alle de mennesker, der var forsamledes historier. Hver især havde de deres at fortælle. Korlederen inviterede os hjem. Hun var uddannet operasanger, men var ved at etablere en økologisk butik. Hendes datter rejste rundt som subsistensløs. Min værtindes søn var i Israel og tjente til føden ved at spille på sin violin. Verden er mangfoldig.

Min "kontaktperson" var lærer på en skole. Skolens grundlægger inviterede mig straks til te. Hun var sidst i 70erne, men havde været i Sverige i sine unge dage, så hun brændte

efter at tale svensk. Hun havde grundlagt skolen ud fra de danske højskolefilosofier. Dejligt sted, dejlige elever, der gerne ville lære. Hver dag talte de om de nyheder fra verden, de havde hørt eller læste om. Alle vidste, hvor Danmark lå! Jeg fik muligheden for at fortælle om bombardementet af Bornholm og den russiske besættelse i 1945. En ung lærer stod i døren og hørte på. Han så kortet over Bornholm og sagde: der har jeg været! Jeg var AFSer i Brasilien sammen med Jonas fra Bornholm. Senere besøgte jeg ham. Nåh, ham kender jeg! Hans far var formand for AFS på Bornholm nogle år!!!

Jeg blev inviteret til at komme til en forelæsning på universitet om Afrika. En AFS pige fra Nigeria skulle fortælle, og med min fortid i Zimbabwe var det bare et fint sammentræf. Der var også AFSweekend, hvor jeg deltog i møde med forældrene, der havde fuldstændig de samme oplevelser som værtsfamilierne i Danmark. Og de unge AFSe var også helt lige sådan. En af dem var netop tilbage fra et år i Danmark og luftede sit danske til alles beundring.

De 4 uger fløj af sted, det skete bare så meget. Og det bedste af det hele var oplevelsen indefra! At møde alle de forskellige mennesker, at få så mange gode samtaler, at lære så meget. Og så det allervigtigste: at få brudt alle fordomme om USA. Diversiteten i det store land var bare så slående. Så for at få balance vil jeg nu tage en tur til New York.

Tak til AFSnetværket for at give denne mulighed.

Inge Marie Thøstesen, AFSer

- Bor i Rønne på Bornholm, er pensioneret folkeskolelærer. Har 2 svigerdøtre og 3 dejlige drengebørnebørn.
- Siden 80erne engageret i AFS, startede med emneuger på min skole sønner og med medvirken af unge AFSe og gæstelærere.
- Jeg var i bestyrelsen fra 1998 til 2000 med nord/syd, specielt det afrikanske gæstelærerprogram som ansvarsområde. Udmøntede dette arbejde i skolesamarbejde med Zimbabweskoler. I 1998 rejste jeg med 10. klasse til Zimbabwe, hvor vi var privat indkvarteret. Projektet var arrangeret i samarbejde med tidligere gæstelærere. I 1999 fulgte vi op med en studierejse for voksne til de samme familier. I 2001 kom disse værter til Bornholm på studietur, indkvarteret hos deres familier.
- Jeg var i årene 1996 til 2001 i Zimbabwe 10 gange og arbejdede med udvikling og opbygning af AFS i landet baseret på samarbejde med de tidligere gæstelærere. Hele 2001 var jeg ansat af Mellemfolkeligt Samvirke i Zimbabwe til dette arbejde.
- De politiske forhold satte desværre en stopper herfor. Jeg er nu i bestyrelsen for AFS Interkultur Bornholm, med i styregruppen for lærerprogrammet LUP, 18+,30+ og hvad der kommer op af voksenprogrammer

Du tog min første tand ud!

Af Catalina Jensen, Costa Rica; oversat af Marie Thøstesen

Min oplevelse på Bornholm, Danmark 2011-2012.

Mit navn er Catalina Jensen fra Costa Rica. Jeg er 22 år gammel, og jeg studerer indendørs design. Jeg har gået 3 år på universitetet, og jeg mangler et og et halvt år i at være færdig. Jeg vil gerne fortælle lidt om min oplevelse, hvorfor og hvordan jeg kom her.

For to år siden begyndte jeg at lege med tanken om at rejse alene, måske var jeg i den krise, alle unge går igennem: Hvem er jeg? Hvad kan jeg lide? Hvad vil jeg? Så jeg tænkte, at den bedste måde at finde ud af det på var ved at være alene langt væk hjemmefra.. så jeg begyndte at undersøge mulighederne for kurser i udlandet, sprogkurser, designkuser osv. Så fandt jeg via min far AFS. Jeg ringede til dem, og de fortalte mig om frivilligprogrammerne. Et år senere ringede AFS og spurgte, om jeg stadig var interesseret, og jeg sagde ja, for der var noget, der ikke ville lade mig i fred.

Næste skridt var at vælge et land. Uden tvivl var Danmark mit første valg, fordi min bedstefar var dansk og også på grund af "Danish Design". Jeg håbede på at komme til at bo i en stor by, men jeg vidste også, at jeg måske ville blive sendt langt væk fra storbyen, så jeg besluttede at være åben og tro på, at jeg ville komme til det sted, der var rigtigt for mig.

Bornholm, Bornholm, Bornholm, mit nye, dejlige hjem! Jeg mangler fuldstændig ord for at kunne beskrive hvor berigende denne oplevelse har været for mig, alle oplevelser har været positive, det mener jeg virkelig. Jeg ved, at jeg har haft hjemve, har savnet min familie, min hund, et virkelig fedt Latino party i vores Latino varme og vores måde at snakke og danse på. Vi ved alle, at Bornholm ikke er stedet for folk på min alder, desuden er danskerne mere reserverede, og jeg gik ikke i en skoleklasse som de andre udvekslingsstudenter. Jeg arbejdede på Privatskolen i de små klasser, så det var meget vanskeligt for mig at finde venner på min alder.

Den store overraskelse var, at selv om jeg i Costa Rica er en meget udadvendt person, der altid hænger ud med mine venner, så var det anderledes her. Her har jeg lært at nyde at være sammen med både ældre og de yngste mennesker, havde kun måske to venner på min egen alder, og det var nok for mig.

I skolen har det at arbejde med børnene været en af de bedste oplevelser i mit liv. Jeg lærte hvert sekund, jeg var sammen med dem. Det var fantastisk, hvordan vi uden at kunne det samme sprog forstod hinanden,

også lærerne og skolelederen var alle tiders. De fandt altid det bedste for mig, og jeg værdsætter det virkelig meget!

De sidste dage, hvor jeg sagde farvel på skolen...det var så

vidunderligt! Og så, da jeg troede, ingenting ville ske, kom jeg til

mit hjem, og der var en gave i døren til mig. Jeg læste brevet, og

der stod: Kære Catalina, jeg vil aldrig glemme dig. Du tog min

første tand ud. Kærlig hilsen Frida...det er sådanne kærlige

detaljer, der gør livet værd at leve. Jeg vil ALDRIG glemme det!

Så er der min familie, mine fædre (inside vits), de er de bedste

forældre, man kan have. De tog sig af mig som en rigtig datter. De

gjorde den store forskel i min oplevelse. I mit hjerte vil jeg gemme hver samtale, hver gåtur i naturen, hver latter, hver joke, hver hyggetid vi havde sammen. Jeg lærte også resten af familien at kende. For deres børn må det have været svært at have en fremmed til at leve og bo hos deres forældre, men de var fantastiske over for mig, og jeg fik tanter, onkler, fætre og kusiner, og jeg elsker det!

Jeg har simpelt hen ikke ord til at takke dem. Hvis jeg skulle give dem penge, ville jeg gøre dem til millionærer, og hvis jeg skulle skrive et brev til dem, ville jeg ikke kunne finde de rette ord. Vi kan kun give hinanden vores kærlighed, og det er det, vi gjorde, og det med et fantastisk resultat!

AFS Bornholm er det bedste AFS i Danmark, det er jeg sikker på, i hvert fald for mig. Min kontaktperson tog sig af mig hele tiden. Hun hjalp mig med alting, og jeg skylder hende min anden del af min oplevelse, mit højskoleophold.

Resten af AFS var også fantastisk. Vi spiste sammen hver måned bare for at have det rart sammen og for at checke, at alt var i orden. Jeg tror, de alle var virkelig optaget af os. AFSerne var mine virkelig gode venner. De er yngre end mig, men det var ikke noget problem for os. De er alle dejlige mennesker, og jeg lærte en masse af hver af dem.

Helt personligt kan jeg nu sige, at jeg er en anden person. Jeg kender mig selv med mine styrker og svagheder. At komme her var ikke kun at skifte hus og seng, men også mine øjne, ører og tanker. Nu ser og forstår jeg ting, som jeg tidligere ikke kunne se, jeg føler mig mere moden og klar til at kæmpe for min egen fremtid. Jeg mødte en masse kærlighed alle vegne, i min familie, i skolen, i AFS og også mennesker, jeg lærte at kende gennem skæbnen. Vi ved alle, at danske og nordiske kulturer er koldere end latinamerikanske kulturer, men faktisk har jeg erfaret det modsatte, min oplevelse var fuld af kærlighed. At være alene langt væk hjemmefra gør mig stærkere, og jeg ved, denne erfaring virkelig ændrer mit liv. Gud ske tak for dette, og tak til jer alle for at være en del af denne vigtige forandring i mit liv. Jeg vil aldrig glemme jer.

Jeg elsker DK.